

til sine egne Forhold; der kan være Ting, som ere passende for større Stater, men som ere fuldstændig upassende — vel at mærke ifølge min Lægmandsopfattelse — for den mindre Stat. Naar man i det Hele skal drøfte militære Spørgsmaal, er det vist, at vi Lægmænd med stor Interesse høre paa de Sagkyndige, og jeg vil give det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds den Kompliment, at jeg stadig hører ham med særlig Interesse, fordi han viser paa een Gang et temmelig uheldigt Syn paa Sagen og stort Kjendskab til den. Jeg tør ikke sige, at det ærede Medlems Blik paa Sagen er fuldstændig uheldigt; men dette kan man heller ikke forlange af dem, som ere interesserede i Sagen. Jeg vil endog sige, at jeg vilde beklage, om man ikke hørte noget ensidige Betragtninger fra det militære Standpunkt — det maa jeg ligefrem tilstaa —, thi man kunde da faae en Fornemmelse af, at disse Mænd ikke opfattede deres Stilling med den Barm, som man kunde ønske. Jeg siger derfor, at jeg kan forstaa og til en vis Grad sympatisere med de Udtalelser, som komme fra de ærede militære Herrer; men saa haaber jeg ogsaa til Gjengæld, at disse ærede Medlemmer vilde indrømme os Lægmænd Frihed til at gjøre vore noget afsøgende Meninger gjældende imod dem, og at de ikke deri vilde se Mangel paa Fædrelandskjerlighed eller andet Sligt. Vi se paa Sagen fra det Lægmandsstandpunkt, som vi ere nødsage til at indtage, og som vi ere forpligtede til at ytre os om som Folkerepræsentanter. Det, der mest overrasker mig, hver Gang vi have Hærløven til Revision, er den Udtalelse, vi høre fra de Militæres Side om de store Mangler, som findes ved den nugældende Hærorrdning. Jeg siger, at det overrasker mig, fordi det forekommer mig, at det er noget uberettiget. Man maa jo erindre, at der i Anledning af Hærorrdningen var nedsat en Kommission, der ikke ubelukkende bestod af Militære, men dels af Civile, dels af Militære, og, saavidt jeg husker, var Kommissionens Forslag enstemmig tiltraadt fra de Militæres Side. Jeg tør ikke bestemt paastaa det, da det nu er næsten 10 Aar siden, saa at man kan feile, men jeg tror ikke, at der var nogen stærk Uenighed mellem de Militære om det Forslag, som blev til Lov i 1867. Derfor overrasker det mig noget nu at høre de stærke Angreb fra de Militæres Side, uagtet jeg indrømmer, at det kan være berettiget efter de Erfaringer, man i Tidens Løb har gjort, at komme med Indvendinger og paapege Mangler, som man i den Tid kan

have skjønnet have indfneget sig i Loven af 1867. Der er imidlertid een Ting, som jeg tror, at Alle kunne være enige om, naar man skal have en Revision af Hærløven, og det er, at de Militære ikke maa tage de store Stater altfor meget til Exempel; thi vi kunne ikke fra Lægmands Standpunkt indrømme, at det er fuldkommen korrekt at hente Exemplet fra de store Stater, fordi det ikke passer paa vore Forhold. Jeg skal f. Ex. nævne, at dersom man fra Krigen mellem Preussen og Frankrig vilde hente en Grund til at forsøge vort Kavalleri, saa kan jeg ikke med min bedste Villie se, at denne Kavalleristyrke kan faae nogen virkelig Indflydelse paa vor Hærorrdning, fordi de Evolutioner og Alt, hvad der blev udført af Preusserne, er Noget, hvortil der efter min Mening ikke kan tænkes noget Lignende her i vort Fædreland. Jeg kan ikke tænke mig, at vort Kavalleri kan blive brugt under saadanne Forhold som dem, hvorunder Kavalleriet blev brugt i Krigen mellem Preussen og Frankrig, og som Følge deraf er dette en af de Betragtninger, som jeg ikke tror, at man med Rette kan nævne overfor vore Forhold. Det var disse almindelige Betragtninger, jeg vilde fremsøre. Dernæst nævnte det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds, at Underofficersskolen var uheldig. Ja, det kan jeg egentlig tilbørlig indrømme, men naar han siger, at Hærløven er Skyld deri, da kan jeg derimod ikke indrømme dette. Man maa erindre, at, dengang man vedtog Hærløven, skete det under andre Forudsætninger end dem, man for Tiden har. Dengang Hærløven blev vedtagen, tænkte man ikke, at det kunde være muligt for Underofficerer med den Løn, som man da fastsatte, at faae langt fordelagtigere Stillinger i Civilstaten, som det nu for Tiden er Tilfældet; men jeg skal gaa saa vidt i Indrømmelser, at jeg vil sige, at jeg, saa vidt jeg kan, skal støtte ethvert Skridt, der kan føre til en heldigere Udvikling af Underofficersklassen, idet jeg tror, at den Maade at ordne Forholdet paa, som Hærløven dengang tænkte sig, for Diebliffet ikke er den heldigste. — Fremdeles mente det ærede Medlem, at det foreliggende Spørgsmaal ikke maatte være en Partisag. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem; men naar man kommer til at tale om Partisager, saa er Partisag og Partisag i og for sig to Ting. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at selve Hærløven ikke kan være en Partisag; men naar man forhandler om Hærløven og hele Forsvaret, saa bliver det en Partisag derved, at en Del af Folkethinget og Folket og maaske